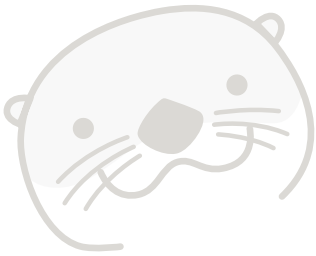

Rose

เรนโบว์ซิตี

레인보우 시티

2

Chepali

เชียน

ตรองลีรี

แปล

การอ่านดีจากรากฐานที่มั่นคง

คำนำสำนักพิมพ์

ความสัมพันธ์ระหว่างพันตรีหนุ่ม ควกชูฮวัน กับหัวหน้านักวิจัย ซ็อกฮวา ยังคงดำเนินต่อไปท่ามกลางการไล่ล่าฝูงซอมบี้และการกำจัดไวรัส อัดัมให้สิ้นซากเพื่อความสงบสุขของชาวนครเรนโบว์ซิตี

ควกชูฮวันเริ่มคุ้นชินกับการมีซ็อกฮวาให้ต้องดูแล หลังจากใช้ชีวิต ทำท้ายมัจจุราชมามาก ตอนนี่เขาต้องคิดหน้าคิดหลังให้มากขึ้น เป็นตาย ร้ายดีอย่างไรก็ต้องอยู่รอดให้ได้เพื่อคอยคุ้มกันดอกเตอร์ผู้อ่อนแอ เพราะแค่แผลคลาดสายตาแวบเดียว ซ็อกฮวาก็แทบจะเอาหน้าจุ่มถ้วยแกง โดย พันตรีหนุ่มไม่รู้เลยว่าอันตรายร้ายแรงกำลังคืบใกล้เข้ามา และมันจะทำให้ เขาถึงขั้นยอมสละชีวิตได้ ขอเพียงซ็อกฮวาปลอดภัยเท่านั้น...

จะเป็นอย่างไรเมื่อซ็อกฮวาถูกลักพาตัว ทั้งยังถูกคนบางกลุ่มหมายหัว เพราะพยายามขุดคุ้ยการตายของหัวหน้านักวิจัยคนก่อน แต่อะไรก็ไม่ ทำให้ควกชูฮวันหวาดหวั่นเท่าการที่ซ็อกฮวาถูกซอมบี้กัดจนอาจกลายเป็น ซากศพเดินได้ไปอีกคน!

ในเล่มนี้การต่อสู้กับเชื้อไวรัสและซอมบี้จะยิ่งลุ้นระทึกขึ้นอีกระดับ ขณะที่ความเกี่ยวพันอันเหลือเชื่อระหว่างพันตรีหนุ่มกับดอกเตอร์ก็ค่อย ๆ เผยออกมา

ร่วมไขปริศนาและกระชากหน้ากากดำมืดไปพร้อมกันได้ ใน “เรนโบว์ ซิตี” เล่ม 2 ค่ะ

Rose

จากใจผู้แปล

สวัสดีค่ะ นักอ่านที่น่ารักทุกท่าน

ก่อนอื่น ขอขอบคุณมากๆ ที่เลือกหยิบจับเรนโบว์ซิติ์มาอ่าน เราถึงได้มีโอกาสพบเจอกันในรูปแบบตัวอักษรตรงนี้ หวังว่าจะถูกปากอ่านอรรถกถาไม่มากก็น้อยนะคะ

งานเขียนว่าด้วยเรื่องซอมบี้ นั้น มองผิวเผินอาจเห็นเป็นแนวบู๊ระห่ำ หรือวิทยาศาสตร์ แต่ลึกลงในพล็อตยังเต็มไปด้วยการวิพากษ์วิจารณ์ความอัปลักษณ์ของการเมืองและความเห็นแก่ตัวของมนุษย์อย่างเข้มข้น ซึ่งเราคิดว่าเป็นเสน่ห์อย่างหนึ่งของงานเขียนแนวนี้

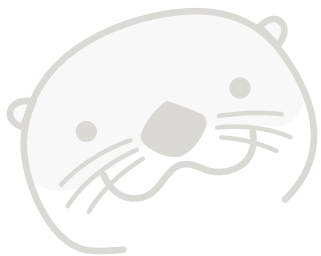
ขณะที่เราเขียนข้อความนี้อยู่ เราแปลเรนโบว์ซิติ์เสร็จสิ้นได้สักระยะแล้ว แต่สิ่งหนึ่งที่เรายังจดจำเกี่ยวกับนิยายเรื่องนี้ได้ดีที่สุดคือทัศนคติของตัวละคร ซ็อกฮวา กับ ซูฮวัน ในนิยายไม่ได้เป็นคนดีชาวสะอาดระดับนักบุญที่จะยอมเสียสละตัวเองในทุกๆ เรื่อง ทั้งคู่เพียงอยู่กับความจริงและฝ่าฟันทำทุกอย่างเพื่อจะมีชีวิตรอดต่ออย่างสมเป็นกันด้วยกันในโลกที่เต็มไปด้วยการล้างสมอง คำโป๊ปดชวนเชื่อ ความอยุติธรรม และอสุรกายทั้งในรูปโฉมของอดัมทั้งในคราบของคนปกติ เราขอให้ทัศนคติการมองโลกตามแบบที่เป็นจริง ไม่บววกเกินหรือลบไป โดยยังมีความหวังแบ่งบานในใจและมีกำลังใจจากคนสำคัญเหมือนท่านพันตรีมีเจ้าดอกเตอร์หินเช่นนี้ ก่อเกิดเป็นวัคซีนคุ้มกันใจแก่นักอ่านของเราทุกคน จากเชื้อไวรัสอดัมรูปแบบใดๆ บนโลกทุกวันนี้ด้วยเช่นกัน

แม้จะพยายามทำงานอย่างเต็มที่แล้ว แต่ก็ยังมีข้อบกพร่องอีกมากนัก หากมีสิ่งไหนผิดพลาด จึงอยากขออภัยนักอ่านทุกท่านมา ณ ที่นี้ โปรดชี้แนะ พูดคุย และมาเป็นเพื่อนร่วมอ่านหนังสือกันได้ที่ <https://www.goodreads.com/trongsiri>

สุดท้าย ขอขอบคุณกองบรรณาธิการทุกท่านของโรสที่กรุณาดูแล
ต้นฉบับด้วยดี โอ้เอ้และเป็นกำลังใจให้ทุกๆท่านเสมอค่ะ

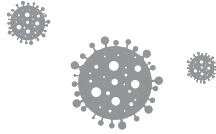
จนกว่าจะพบกันใหม่

ตรองสิริ

กดลองอ่าน

กำเนิด (5)

ลาวาปะทุ จากทะเลสาบปล่องภูเขาไฟเพียงนัดม ก่อนไหลทะลักลง
คลีคลุมภูเขาฮัลลา

สีแดงคล้ำของหินหนืดที่เคลื่อนตัวเชื่อมซ้าขณะพ่นไอร้อนระอุแก่ขุนเขา
นั้นมีเนตีสีคล้ายเลือดของอดัม ภูเขาไฟที่เคยสงบระเบิดเสียแล้วหรือนี้ มวล
ความร้อนจัดแทบจะหลอมละลายร่างทิ้งร้างให้ระเหิดหาย

ทั้งที่เห็นลาวาเดือดพล่านเคลื่อนเข้าใกล้ แต่ซ็อกฮวากลับไม่อาจ
หลบหนี สองขาแข็งทื่อเป็นหิน ลื่นทางขยับเขยื้อน

ร้อน ร้อนเหลือเกิน

ทุกอณูในร่างกายปล่านระอุ ความร้อนจัดนั้นแทบจะทำให้เยื่อแก้วหู
เขาวมพอง ซ็อกฮวาได้ยินเสียงผู้คนอะอะโวยวายเป็นระยะ

‘อุณหภูมิพุ่งแตะสี่สิบห้าองศาแล้วครับ ขึ้นเป็นแบบนี้ ถึงขั้นขึ้นมา
อาการก็คงไม่ดี’

‘เลือดเขาละ เปลี่ยนเป็นแบบไหน’

มวลความร้อนเกินทนทำให้ซ็อกฮวaxyบพลิกตัว ก่อนพบว่าไม่อาจ
กระดิกกระเดี้ยราวกับกลายเป็นแมลงสตัฟฟ์ บางสิ่งเย็นชื้นสัมผัสมือเขา
พร้อมกับมีสองมือกุมมือเขาไว้ ซ็อกฮวามองภูเขาไฟระเบิดพลางเอ่ยออกมา
อย่างยากเย็น

...ผมร้อนครับ ร้อนจนจะไหม้แล้ว

‘ย้ายเขาไปห้องแยกโรคเดี่ยว เตรียมน้ำแข็งไว้ด้วย’

เสียงใครสักคนร้องบอก แล้วเสียงก็ฟังกังวาลออกไป ความรู้สึกเหมือน
เกิดแผ่นดินไหว ทำให้ซ็อกฮวาอยากจะขย้อน

ทรมานจัง ลู้อลับไปเลยเสียยิ่งดีกว่า

คลื่นความร้อนยิ่งทวีความเจ็บปวดทางกายประหนึ่งปลุกเร้าเซลล์
ทุกเซลล์ในร่างกายให้ตื่นตัว สัมผัสเย็นเฉียบบนแผ่นหลังทำให้ซ็อกฮวาจะยก
สองมือขึ้น ทว่ากลับกระดิกมือไม่ได้ด้วยซ้ำ ไอเย็นของเตียงชั้นสูตรอุ่นขึ้น
รวดเร็วกว่าเพราะไอร้อนจากร่างกายเขา

ผมยังไม่ตาย ผมอยู่ตรงนี้ ยังมีชีวิตอยู่

เปลือกตาปิดสนิทของซ็อกฮวารับรู้ได้ว่าแสงไฟหายไป ตัวเขาถูกใส่
ในช่องเย็นเก็บศพที่ทั้งคับแคบและหนาวเหน็บ

‘โอ้พวกโง่! ทำบ้าอะไรวะ!’

‘เราต้องลดอุณหภูมิร่างกายเขานี้ครับ’

‘ก็เลยจะแช่ให้เขาแข็งตายหรือไง ไปเอาน้ำแข็งมาเพิ่ม!’

เสียงค้อนทุตะคอกลั่น ลมหายใจซ็อกฮวาหอบกระชั้น ภาพภูเขาไฟ
หายไปแล้ว ครั้นก้มมองกลับเห็นปุยหิมะขาวกองทับถม

พอออกเดินก็พบว่าทุกตำแหน่งที่ประทับรอยเท้าล้วนทำให้หิมะละลาย
เปียกนอง ซ็อกฮวาเดินบนเส้นทางปกคลุมหิมะที่เห็นเป็นเพียงสี่ขาวดำ
ก้าวแล้วก้าวเล่า กระทั่งมาถึงบ้านของเขาซึ่งตั้งอยู่ใกล้ชายหาดเซฮวา

*แม่ครับ ผมกลับมาแล้ว วันนี้หิมะตก เป็นหิมะที่ตกในรอบสามปี
เย็นดีจิงครับ*

มือของเขาในคลองสายตานั้นทั้งเล็กป้อมทั้งอ่อนบาง ดูราวกับต้นเฟิน
พืชพรรณขึ้นชื่อของเกาะเชจู

‘...นั่นเคยบอกแล้ว รุ่นพี่โอไม่เหมือนพวกเรา ความคิดเราแตกต่างกัน
ฉันไม่ยอมให้ลูกของฉันขึ้นโต๊ะทดลองหรือก ไห่นเคยพูดว่าเขาเป็นของ
มีตำหนิ ให้เป็นผู้สืบทอดไม่ได้ไง’

‘เขาโตแล้ว มีเหตุผลอะไรให้ยังไม่ส่งตัวไป คิดว่าฉันไม่รู้เรื่องที่เขา
ปิดบังหรือไง ไร้ความสามารถนั้นแหละ เรื่องนั้นพอเข้าสู่ศูนย์การศึกษาาก็จะ

ได้รู้กันไป หากมีแสงมุมไหนใช้ประโยชน์ได้ก็ต้องใช้ให้ควรถาค่าสิ'

'เพื่อเรนโบว์สีดีนี่หรือคะ'

'...'

'ฉันว่าฉันเข้าใจแล้ว ฉันเข้าใจดีเสียลว่าทำไมรุ่นพี่ควักกับรุ่นพี่ดังถึงเลือกทำแบบนั้น ฉันไม่มีวันบีบบังคับให้ลูกของฉันต้องเสียสละ เรนโบว์สีดีงั้นแหละ มันยิ่งใหญ่แค่ไหนกัน ถึงต้องยอมมุกิตตัวให้'

'อีจินยอน รู้ตัวไว้ด้วยว่าโชคดีแค่ไหนแล้วที่เธอไม่ถูกสำเร็จโทษฐานมีใจเอนเอียงฝ่ายกบฏ ปิดดล้อมเท่านี้ละ'

ซ็อกฮวายื่นหม้อตรงชานเรือน ไม่กล้าเข้าบ้านเพราะได้รับการสั่งสอนว่าห้ามรบกวนเวลาผู้ใหญ่ด้วยกัน

พอยืนต่อหน้าเข้า ใต้ฝ่าเท้าก็กลายเป็นแอ่งน้ำขึ้นแฉะ ซ็อกฮวาย่อตัวนั่งแล้ววางก้อนหินบนชานเรือนกลิ้งเล่น เสียงซุกซกทำให้แม่เปิดประตูออกมา เมื่อมองข้ามโถลมารดาเข้าไปในห้องก็เห็นโน้ตบุ๊กซึ่งถูกเก็บพันตาสีขนานวางไว้

อีจินยอนเห็นเนื้อตัวเปียกบอนของลูกเข้าก็เดินไปหาอย่างเป็นห่วง

'ฮวาเอ๊ย ไปเดินเท้าเปล่าอีกแล้วหรือ'

'หิมะตกครับ'

'จริงด้วย'

'เห็นว่าเป็นหิมะที่ตกในรอบสามปีครับ'

เขายังคงมองทัศนียภาพสีขาวดำด้วยดวงตาเลื่อนลอย

ซ็อกฮวาในวัยแปดขวบเป็นเด็กน่าสงสารในสายตาสาวบ้านละแวกเดียวกัน เพราะเด็กชายเที่ยวเดินเท้าเปล่าเก็บหินกลางฤดูหนาว คนอื่น ๆ จึงเข้าใจว่าเป็นเด็กสติไม่ดี อีจินยอนใช้ผ้าขนหนูเช็ดเท้าให้ลูกชายพลางพึมพำถาม

'อยากไปโรงเรียนไหม'

'...ไม่ไปก็ได้ครับ'

ซ็อกฮวารู้ว่าแม่ไม่ต้องการให้เขาเข้าเรียนในศูนย์การศึกษา อีจินยอนผลิยิ้มอ่อนโยนเพราะรู้ทันความคิดของลูกเช่นกัน เด็กน้อยตัวเท่านี้กลับรู้จัก

คำนึงถึงจิตใจผู้อื่นแล้ว

‘ที่นั่นคงมีเด็กหลายคนไม่พอใจลูก แล้วก็อาจหัวเราะเยาะ ล้อว่าลูก เป็นเด็กกำพร้าพ่อ’

‘ทำไมต้องล้อว่ากำพร้าพ่อด้วยครับ แปลกจัง’

‘ซ็อกฮวาของแม่ไม่อยากรู้เรื่องพ่อหรือ’

‘ท่านเสียชีวิตแล้วนี่ครับ รู้ไปก็ไม่ช่วยอะไร’

ซ็อกฮวาตอบอย่างติดจะไร้อารมณ์ เขายืนก้มอนหินที่เรียบลื่นและสวยที่สุดจากบรรดาหินที่เก็บมาส่งให้มารดา ท่านส่งยิ้มใจดีขณะประคอง ใบหน้าเขาด้วยมือผอมแห้ง ฝ่ามือโอบปิดถึงกกหูทำให้เสียงของแม่ฟังอู้อี้ เสมือนฟังอยู่ที่ใต้น้ำ

รอยยิ้มบางทว่าอบอุ่นระบายนใบหน้าแม่

‘พระเจ้าสร้างมนุษย์ มนุษย์สร้างอดัม แล้วก็ทำให้มนุษย์ถูกไล่ออกจากสวนเอเดน’

ซ็อกฮวาถูไถแก้มกับมืออ่อนโยนของแม่

‘แม่น้ำที่แตกสาขาจากสวนเอเดนคือปิโชน ก็โฮน ไทกริส และ ยูเฟรติส ต่างทำให้แผ่นดินอุดมสมบูรณ์ ไม่ใช่สิ อยากรจะทำให้อุดมสมบูรณ์ แต่ก็...ซ็อกฮวา ไม่ว่าใครจะพูดยังไง จงรู้ว่าว่าลูกไม่ใช่ของมีค่าหนี ลูกคือ บุตรที่สมบูรณ์แบบของยูเฟรติส’

‘คนที่คลออดผมคือแม่ ชื่อของแม่คืออีจินยอน’

‘ใช่จ๊ะ ซ็อกฮวาคนเก่งของแม่ ครั้งหนึ่งแม่เคยเป็นยูเฟรติส แต่ตอนนี้ไม่ใช่แล้ว ไม่รู้ว่าลูกทั้งสองคนของปิโชนกับก็โฮนจะเป็นยังไงบ้าง ส่วนไทกริส...ถึงแยกสายน้ำออกมาจากแหล่งเดียวกัน ทว่าแม่น้ำที่แยก เป็นสี่สายแล้ว คงไม่มีวันบรรจบเป็นหนึ่ง’

ซ็อกฮวาฟังคำพูดเกินความเข้าใจนั้นแบบผ่านๆ

‘อดัมต้องมีอิฟ แต่พวกเราล้มเหลว ชั่วแนวคิดยิ่งแตกต่างกัน’

‘ได้ยินว่าอดัมน่ากลัว’

‘คนเราก็ที่น่ากลัวจ้ะ อดัมไม่ใช่สิ่งน่ากลัวสำหรับลูกหรอก จงระวังคน เอาไว้ ตั้งแต่พรุ่งนี้แม่จะให้ลูกเข้าศูนย์การศึกษานะ’

มือผมบางของมารดาสลายกลายเป็นละอองปลิวหายตั้งหิมะใน
สายลม ไอร้อนในกายพุ่งสูงอีกระลอก สถานที่เปลี่ยนไป กลายเป็นศูนย์
หลบภัยเกาะยอฮีย์ ดอกเตอร์โอยังซ็อกในเครื่องแบบนักวิจัยหันมามอง
แล้วส่งยิ้มให้

‘ยินดีต้อนรับ หน้าตาเธอเหมือนดอกเตอร์อิจจริง ๆ’

ซ็อกฮวาเกาะพริบตา ดอกเตอร์อิจนั่นหรือ เขาหมายถึงใคร ซ็อกฮวา
นึกสงสัย ทว่าไม่ได้เอ่ยถาม เขาทำแก่งานที่ได้รับมอบหมายของฝ่ายวิจัย
ในสถานที่แปลกถิ่น แต่มีเจตนารมณ์เดียวกับดอกเตอร์โอยังซ็อกผู้มุ่งมั่น
พัฒนารักษา ซ็อกฮวาทำงานวิจัยขึ้นแล้วขึ้นเล่า

‘ดอกเตอร์ซ็อก ฉันมีธุระจะคุยด้วย’

คืนหนึ่งมีสายโทร. เข้าห้องวิจัยจากบ้านของดอกเตอร์โอยังซ็อก เสียง
อีกฝ่ายเต็มไปด้วยกระแเสินดี

‘เชิญพูดได้เลยครับ’

ที่ดอกเตอร์ซ็อกเคยพูดไว้ ดูเหมือนความหวังอยู่ตรงนั้น ให้อธิบาย
ผ่านโทรศัพท์คงไม่สะดวก พรุ่งนี้ฉันจะรีบเข้าฝ่ายวิจัยนะ

ซ็อกฮวาแม่นึกสงสัยแต่ก็ตอบตกลงแล้ววางสาย กลางดึกคืนนั้น
ใครบางคนรื้อเคาะห้องพักเขาอย่างเรงร้อน ซ็อกฮวาลากถังขารด้ามเตี้ยม
ไปเปิดรับ และเห็นทหารนายหนึ่งยืนทำหน้าลำบากใจ

‘ดอกเตอร์ โปรดอย่าตกใจเกินไปนะครับ’

‘...มีเรื่องอะไรครับ’

‘มีสายด่วนแจ้งว่าแม่ของดอกเตอร์เสียชีวิตแล้วครับ’

ซ็อกฮวาจับลูกบิดค้ำด้วยสายตาเหม่อลอย

‘...อะไรนะครับ’

‘เพื่อนบ้านเห็นท่านนอนสลบแน่นิ่งในบ้านก็เลยช่วยนำส่งศูนย์พยาบาล
ของเกาะเชจูให้ แต่ท่านหยุดหายใจตั้งแต่ก่อนหน้านั้นแล้ว ดอกเตอร์จะ
ลงไปเกาะเชจูไหมครับ’

‘...’

‘ดอกเตอร์ครับ’

ทหารมีสีหน้าตกใจ ใบหน้าซีอกสวาบิตแบ้เหยก ชาวมรณกรรมเกิน
ทำใจกริดแผ่นอกเขาประหนึ่งถูกมีดคมกระหน่ำแทงนับสิบ ๆ ครั้ง ซีอกสวา
อ้าปากพะงาบ ๆ หายใจไม่ออกราวกับคนใกล้จมน้ำ

‘ดอกเตอร์...ไม่เป็นไรนะครับ’

‘ผมจะ...ไปเกาะเซจูครับ’

ทหารเข้าประครองร่างโผเมของซีอกสวา แต่เขายังพอกัดฟันยืนไหว
บนโลกไม่เหลือคนที่อยู่ข้างเขาอย่างจริงใจและเต็มใจแม้แต่คนเดียว
แล้ว ในความหมายเดียวกัน คนที่เขายินดีจะอยู่เคียงข้างก็อันตรายกันไปด้วย
เช่นกัน โลกทั้งใบของซีอกสวามอบชีวิตจิตใจไว้เพียงมารดา การสูญเสีย
ครั้งนี่จึงมหาศาลเสียจนทำให้เขาหมดสิ้นเรี่ยวแรง

‘โดดเดี่ยวจัง’

เมื่อพูดคำนั้นออกมา ความรู้สึกโดดเดี่ยวก็ยิ่งทบทวี

‘...เดียว’

ควักซูฮวันซึ่งคอยเฝ้าไม่ยอมห่างพลันสะดุ้ง ก่อนจะขยับเข้าใกล้
เมื่อครู่ได้ยินว่าอีกฝ่ายเพิ่งพูด...

“หัวหน้า อันตรายครับ”

พันโทซาร้องบอกจากประตูห้องแยกโรคเดี่ยว

“เจียบน่า”

พันตรีพาซีอกสวากลับมาที่เขตสีม่วงโดยเมินเฉยต่อคำเตือนของ
เจ้าหน้าที่การแพทย์ว่าต้องวิสามัญฆาตกรรมเสีย เพราะอีกฝ่ายถูกอดัม
กัดแล้ว

นับจากเห็นท่าทีของควักซูฮวัน พันโทซาก็ยิ่งเป็นห่วง จริงอยู่ที่ต่อให้
ซีอกสวากลายร่างเป็นอดัมก็ไม่มีทางทำร้ายควักซูฮวันได้ แต่ที่เขาเป็นห่วง
คือการก้าวผิดที่ผิดทางอย่างผิดวิสัยของหัวหน้า แม้การเฝ้าจับตามองซีอกสวา
ซึ่งยังไม่กลายร่างไว้ก่อนจะจัดว่าถูกต้องก็ตามที่...

“ขึ้นอยู่กับนั้น ถ้าถูกกัดเข้า...”

“สายตานายตอนนี้เห็นดอกเตอร์ซีอกเป็นอดัมแล้วหรือไง”

“เปล่าครับ ผมแค่เป็นห่วง เพราะมีโอกาสว่าการกลายร่างอาจเกิดขึ้น
ซ้ำ”

“ออกไป”

พันโทซาซังใจว่าควรพูดอะไรเสริมดี แต่แล้วก็เงียบเสีย เมื่อสัมผัส
ได้ถึงบรรยากาศศุกุร่นรอบตัวควักชูฮวัน เขาจำต้องออกมาจากห้องแยกโรค
เดียว

ควักชูฮวันก้มมองร่างที่ถูกมัดไว้แล้วถอนหายใจเฮือก

ก่อนหน้านี้มีทหารหลายนายที่ไม่รู้ที่มาที่ไปแน่ชัดแต่กลับเข้ามาถึง
ห้องกักกันโรคประจำศูนย์หลบภัยเมืองควาซอน ทุกคนดูเหม่อลอยอยู่บ้าง
แต่ยังพูดจารู้เรื่อง เจ้าหน้าที่การแพทย์ประเมินว่าคงแค่เพราะพวกเขาอด
อาหารมานาน แต่เมื่อสันนิษฐานว่าอาจหลบหนีกลับมาจากพวกสวนเอเดน
ด้วย จึงเรียกตัวควักชูฮวันมาดู

คนที่ดูปกติดีได้รับการปล่อยตัวให้เข้าสู่อาคารด้านในของศูนย์หลบภัย
มีแค่คนเดียวที่แสดงอาการพูดคำเดิมซ้ำๆ ควักชูฮวันดูภาพผ่านกล้อง
วงจรปิดก็รู้ได้ทันทีว่าเจ้าหน้าที่การแพทย์ทำงานเดินเลอะเข้าแล้ว อาการ
ผิดปกติที่เห็นจากทหารนายนั้นดูคล้ายไอของอุคนที่เขาเจอในบ้านพักของ
โอয়งซ็อก

ควักชูฮวันเตรียมมุ่งตรงไปผลิตชีวิตทหารนายนั้นทันที ทว่าการ
กลายร่างเกิดเร็วกว่า พวกทหารกับเจ้าหน้าที่การแพทย์คนอื่นๆ ที่ไม่ทัน
เตรียมตัวต่างติดเชื้อไวรัส ปริบตาเดียวสถานการณ์ก็โกลาหล

“พันตรียัง ควบคุมพื้นที่ในห้องกักกันโรคก่อน”

“เฮ้! แล้วนายล่ะ”

ยังซังฮุนเปิดประตูห้องควบคุมกล้องวงจรปิดของห้องกักกันโรค
ออกกว้างในท่าพร้อมต่อสู้

“เวรเอ๊ย! มีบางคนขึ้นไปถึงชั้นบนแล้วนะสิ!”

หลังสั่งให้ยังซังฮุนเป็นคนจัดการห้องกักกันโรค ควักชูฮวันก็วิ่งไปหา
ซ็อกฮวาทันที

ช็อกฮวาคงหลับอยู่ ไมลึ ที่สำคัญก็คืออีกฝ่ายถูกใส่กุญแจมือ ทำให้เคลื่อนไหวร่างกายไม่สะดวก เป็นไปตามคาด แค่มารถึงบริเวณโถงทางเดินของห้องสอบสวนก็เห็นสภาพและเหาะจากการต่อสู้อันระหว่างพวกทหารกับคนบางส่วนที่กลายเป็นอดัมแล้ว

ควักซูฮวันอัดศีรษะอดัมทุกคนที่ถลันเข้าไปใส่กระแทกผนังขณะวิ่งไปยังห้องสอบสวน นาที่ที่เห็นหลอดไฟแตกหน้าห้องกักขังช็อกฮวา เลือดในกายพลันเย็นเฉียบผิตกับมือใต้ถุงมือหนังที่ชุ่มเหงื่อ

ควักซูฮวันย่ำฝ่าเศษหลอดไฟแตกปราดไปเตะประตูเปิด และเห็นช็อกฮวากำลังดิ้นรนหาทางเอาชีวิตรอด ร่างผอมบางใต้ตัวอดัมที่คร่อมทับเฉียดนาที่ชีวิต *ระย้า!* พันตรีสบถในใจ ก่อนจะกระชากอดัมตนนั้นและกระที่บกะโหลกมนุษย์แตกเป็นเสี่ยงในพริบตา มีเวลาพักหายใจหายคอกันครู่หนึ่ง เขานึกอยากถามอีกฝ่ายว่าปลอดภัยดีไหม แต่เปล่งเสียงไม่ออก ช็อกฮวาเองก็เอาแต่ก้มหน้านิ่ง

ไม่รู้ทำไมผีเข้าขณะขยับหาช็อกฮวาท่ามกลางความมืดถึงแสงหนักอึ้ง ร่างกายเขาไม่เคยรู้สึกคล้ายถูกแรงโน้มถ่วงจูดรั้งหน่วงหนักเช่นนี้มาก่อน พอประคองไหล่ช็อกฮวาให้ลุกยืนก็เห็นแผลบวมเป็นรอยฟ่นบนข้อมือดอกเตอร์

สายตาลิ้นระริกของช็อกฮวาจับจ้องพันตรีหนุ่ม

ควักซูฮวันรู้สึกหมดสิ้นเรี่ยวแรงอย่างสุดบรรยาย พลังนี้ถึงพ่อแม่และน้องชายผู้ล่วงลับในอดีตไกลโพ้น *ไม่ต้องไม่เกิดขึ้นซ้ำสอง* พันตรีบีบไหล่ช็อกฮวาแน่นอย่างสิ้นหวัง

...ผมอยากอยู่ต่อครับ

ช็อกฮวาพูดไว้แบบนั้น

ควักซูฮวันกล้ำกลืนคำตำหนิตัวเองที่เกือบจะหลุดลอดไรรพินขณะจึกเลือดเขีตมาพันท่อนแขนให้ช็อกฮวา เขาไม่คิดหรอกว่าทำแล้วจะช่วยยับยั้งการติดเชื้อได้ ทว่าตอนนี้มีดแปดด้าน *ดอกเตอร์ช็อก...ช็อกฮวา* เขาไม่เคยจินตนาการเลยว่าอีกฝ่ายจะกลายเป็นอดัม

ดอกเตอร์จอมเพี้ยนผู้ลึบคล้ำก้นหินที่เขาแค่ให้หยอก ๆ อย่างทะนุถนอม ช็อกฮวาคนอ่อนแอที่เริ่มคุ้นกับการขีหลังเขา คนคนเดียวกันนั้น

จะไม่ใช้มนุษย์อีกแล้ว

ควักชูชวันรู้สึกเหมือนถูกใครสักคนบีบหลอดลม เขาอุ้มช็อกฮวาวิ่งออกไป ระหว่างทางก็กระหน่ำยิงอดัมที่ตาหน้าเข้ามา เขาสังหารเหล่ามนุษย์ได้ง่ายดายอย่างไม่เคยกลัวเกรง ทว่าช็อกฮวานั้นต่างจากเขา

“เอาชุดตรวจเชื้ออดัมมา!”

ควักชูชวันร้องสั่งขณะวางตัวช็อกฮวาบนเตียงห้องพยาบาล

“อะ...เขาถูกกัดหรือครับ?”

“หุบปากแล้วหยิบชุดตรวจมา!”

หัวหน้าฝ่ายพยาบาลรีบเปิดลิ้นชักหยิบชุดตรวจเชื้ออดัมส่งให้

ควักชูชวันแกะห่อชุดตรวจออกแล้วนำไปรองใต้เลือดที่ไหลรินจากแผลบนข้อมือช็อกฮวา จากนั้นก็คว้าผ้าก๊อชมาพันข้อมือให้แน่น

ยี่สิบวินาที แค่อยี่สิบวินาที

เขากอดช็อกฮวาที่นอนหมดสติหายใจรวยริน ก่อนจะเงยหน้ามองนาฬิกาแขวนผนัง เพื่ารอเวลาที่ยี่สิบวินาทีอันยาวนานอย่างบัดซบ หัวหน้าฝ่ายพยาบาลหวาดกลัวจึงเขยิบไปเปิดประตู หมายจะหนีไปให้ไกล

“อย่าออกไป!”

ควักชูชวันตะโกนบอก ทว่าสายไปแล้ว อดัมพุ่งเข้าไปใส่ทันทีที่ประตูห้องเปิด เลือดไหลพุ่งจากคอหัวหน้าฝ่ายพยาบาล สิ่งแวดล้อมของศูนย์หลบภัยเมืองควาซอนมีสภาพย่ำแย่ต่างจากศูนย์หลบภัยเกาะยอฮย็อนเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว ทหารซึ่งประจำการที่นี่ก็ล้วนมีฝีมือระดับต่ำ เวลานี้สภาพของศูนย์หลบภัยจึงเปลี่ยนโฉมเป็นดั่งมุมหนึ่งในนรกที่กึกก้องด้วยเสียงร้องครวญโหยหวน

ชุดตรวจเชื้อยังคงไม่แสดงผลทั้งที่ครบยี่สิบวินาทีแล้ว ควักชูชวันคว้าโตะแล้วเตะให้ขาโตะหลุดออก จากนั้นใช้ขาโตะเสียบปากอดัมที่โถมเข้าใส่ ก่อนอุ้มช็อกฮวาไว้ขณะค้นหาชุดตรวจชุดใหม่เก็บใส่ในกระเป๋าทามด้วยจัดการบดกะโหลกหัวหน้าฝ่ายพยาบาลผู้ติดเชื้อ เมื่อพิศมองใบหน้าชาวชิตของช็อกฮวาก็เห็นว่าอีกฝ่ายยังไม่แยกเขี้ยวจะกัดคอเขา มีแค่เสียงครางแผ่วหลุดลอริมฝีปาก ทั้งที่หากติดเชื้อก็ควรกลายเป็นอดัมแล้ว เขา

แอบตั้งความหวังว่าเชื้ออาจไม่เข้าสู่กระแสเลือด แต่แล้วเมื่อมองชุดตรวจที่หยดเลือดของซ็อกฮวาไว้อีกครั้งนั้น

ผลเป็นบวก

ไม่จริง เป็นไปไม่ได้ ชุดตรวจต้องเสียแน่ๆ ควักซูฮวันโยนชุดตรวจทิ้งแล้วลูบหน้าผากซ็อกฮวา อีกฝ่ายตัวร้อนจี๋

เห็นที่จะอยู่ที่ศูนย์หลบภัยเมืองควาซอนต่อไปไม่ได้แล้ว ควักซูฮวันบุกฝ่าความโกลาหลออกมาได้ก็มุ่งตรงไปเขตลีมวัง และคอยดูอาการซ็อกฮวา ซึ่งจัดให้นอนรัดเข็มขัดนิรภัยบนเบาะข้างคนขับเป็นระยะ ดอกเตอร์ไม่รู้ลึกลับเลยตลอดเวลาที่รถจี๊ปวิ่งโคลงเคลงบนถนน พอถึงศูนย์หลบภัยในความควบคุมของเขา ควักซูฮวันก็ป้ายหน้าสู่ห้องแยกโรคเดี่ยว

หลังห้ามปรามพวกโง่เง่าที่คิดจะแชร์ร่างซ็อกฮวาในห้องเย็นเก็บศพ ควักซูฮวันก็ใช้น้ำแข็งช่วยลดอุณหภูมิในตัวดอกเตอร์ลงได้ ทว่าชุดตรวจอีกชุดยังคงแสดงผลเลือดเป็นบวก หมายความว่าอีกฝ่ายถูกอดัมกัดจริงๆ ควักซูฮวันไม่อยากเชื่อสายตาตัวเอง เขาหักชุดตรวจนั้นทิ้ง

พันตรีไล่พวกทหารกับเจ้าหน้าที่การแพทย์ทุกคนออกจากห้องแยกโรคเดี่ยวยกเว้นพันโทซา ควักซูฮวันคอยเฝ้ามองซ็อกฮวาตลอด เวลาล่วงผ่านครบหนึ่งวันเต็ม ศูนย์หลบภัยเมืองควาซอนควบคุมสถานการณ์ได้แล้วภายใต้การบัญชาการของยังซังฮุน ขณะนี้อยู่ระหว่างสอบสวนเกี่ยวกับการระบาดให้รู้แน่ว่าทหารที่กลับเข้าศูนย์หลบภัยกลายเป็นอดัมได้อย่างไร พร้อมกันนั้นก็ให้ปิดเรื่องที่ซ็อกฮวาถูกอดัมกัดเป็นความลับสูงสุด

ควักซูฮวันตรวจเลือดซ็อกฮวาเป็นระยะจนชุดตรวจหมดไปกว่ายี่สิบอันแล้ว ผลเลือดยังคงเป็นบวก แม้ตอนแรกจะปักใจเชื่อว่าชุดตรวจเสีย แต่ก็เป็นไปได้ไม่น้อยนักที่ชุดตรวจทั้งยี่สิบกว่าอันจะพร้อมใจกันเสียหมด

บ้าจิบ *อย่ากลายเป็นร่างเลียนะ ดอกเตอร์ซ็อก...* ควักซูฮวันกุมสองมือร้อนผ่าวของซ็อกฮวา

...เย็นจังครับ พันตรีควัก

ราวกับซ็อกฮวาเอ่ยคำนั้น ควักซูฮวันเงยหน้ามองอีกฝ่าย ผิวพรรณยังคงเหมือนมนุษย์ ผิดแค่ขาวเผือดเหลือเกิน ซ็อกฮวาเป็นคนตัวร้อนที่มี

ผิวกายขาวฟ่องดูจืดจาง เป็นไปไม่ได้หรอกที่จะกลายเป็นอดัม

หัวหน้าฝ่ายพยาบาลบอกว่าพิษไข้สูงและสี่ลิป้าองศาเซลเซียสอาจส่งผลกระทบต่อสมอง ก่อนเสริมว่าอาจเกิดความผิดปกติต่อการมองเห็นและการได้ยินด้วย *ยารักษา*...คิดแล้วเสียงแค้นหัวเราะก็หลุดผ่านริมฝีปากควักซูฮวัน เขาทำเฉยเมยตอนช็อกสวาบอกว่าอยากพัฒนาการรักษาให้ได้ทำไมนะหรือ ก็เพราะยาไม่ใช่ปัจจัยจำเป็นเร่งด่วนสำหรับเขาตอนนั้น แต่ตอนนี้ขอเพียงมียารักษา ช็อกสวาคงไม่ต้องนอนเจ็บแบบนี้

ต่อให้ช็อกสวากลายเป็นอดัม ควักซูฮวันก็จัดการได้สบายชนิดไม่ต้องออกหมัดสักหมัดด้วยซ้ำ กระนั้นเขาก็คงทำใจหักคอหรือทูปศิระหะหุยสวขของอีกฝ่ายไม่ลง ควักซูฮวันเฝ้ามองช็อกสวาอย่างทุกซี้ใจครู่หนึ่งก็หยิบชุดตรวจอีกอันด้วยใจหวังลมๆ แล้งๆ ถึงรู้อยู่เต็มอกว่าทำตัวเยี่ยงคนบาปปัญญาที่ปฏิเสธความจริง แต่พันตรีก็ยังใช้เข็มจิ้มนิ้วไปอีกฝ่ายแล้วป้ายเลือดบนชุดตรวจ เวลายี่สิบวินาทีอันยาวนานเริ่มต้นอีกครั้ง

ผลเป็นลบ

พันตรีฉวยชุดตรวจมาดูอย่างไม่เชื่อสายตา จากนั้นรีบหยิบชุดตรวจอันใหม่มาตรวจซ้ำ ชุดตรวจอีกห้าอันแสดงผลเป็นลบทั้งหมด บนพื้นห้องเคลื่อนกลาดด้วยชุดตรวจที่แสดงผลเป็นลบและบวกปะปนกันซึ่งถูกโยนทิ้งสุ่มๆ ไว้

“...ผมเจ็บ”

เสียงช็อกสวาดังลอยมาจากด้านหลัง ควักซูฮวันผนวไปจับมือไว้แน่น ช็อกสวาปรือตามองจ้องเพดาน

“รู้สึกตัวแล้วหรือ”

เคราะห์ดีที่เนื้อตาขาวยังเป็นสีขาวชัดเจน ไม่ขุ่นเหมือนอดัม

ช็อกสวาผ่อนลมหายใจออกแผ่วเบาแล้วขมวดคิ้วเล็กน้อยคล้ายเห็นไม่ชัด ควักซูฮวันป้อนน้ำอุ่นให้ ช็อกสวากลืนไม่ได้และสำลัก เขาจึงประคองแผ่นหลังพอมบางแล้วอมน้ำไว้เสียเอง พอจะป้อนให้ทางปาก ช็อกสวากลับเบือนหน้าหนี

“...ผมถูกกัดแล้ว”

ควักชูฮวันกลืนน้ำในปาก เขาถอนหายใจก่อนบอก

“ไม่เป็นไร ดูเหมือนว่านายโชคดี เชื่อไม่แทรกซึมเข้ากระแสเลือด ผลตรวจถึงเป็นลบ”

พันตรีพูดความจริงผสมคำโกหกอย่างละครึ่ง ดวงตาเลื่อนลอยของ ซ็อกฮวาไม่ปรากฏอาการผิดปกติแต่อย่างใด

“...ร้อนจัง เหมือนทั้งตัวผมถูกเผา แต่ก็หนาวด้วย”

ซ็อกฮวาโพล่งบอก พลังมองจุดกลางอากาศว่างเปล่าอีกครั้งด้วย ดวงตาร้อนผ่าว

“ปวดหัว...เหลือเกิน ปวดเหมือนหัวจะแตก ทิมะตกครับ ท่าน พันตรี...”

ซ็อกฮวาพลิกตัวกระสับกระส่ายด้วยความทรมาน ส่งผลให้ชุดคนไข้ ตัวยาวเนื้อบางเล็กขึ้น เนื้อตัวดอกเตอร์สวมแค้ชุดคนไข้ตัวเดียวเพื่อช่วย ระบายความร้อน ร่างเปลือยเปล่าของเขาจึงเผยให้เห็นเต็มตา ควักชูฮวัน หยิบน้ำแข็งในถังมาล่อคิต์รักแร้ซ็อกฮวาซึ่งพึมพำประหวังเนื้อตัวสิ้นสะท้าน

“หนาวครับ ท่านพันตรี...”

“ต้องให้ใช้ลดก่อน”

นัยน์ตาขุ่นมัวจับจ้องควักชูฮวัน

“...ผมเห็นไม่ชัด”

“เดี๋ยวก็ค่อยยังชั่ว”

แม้นึกถึงคำของหัวหน้าฝ่ายพยาบาลที่ว่าการมองเห็นของอีกฝ่ายอาจ แย่ลง แต่ควักชูฮวันบอกตัวเองว่าอาจเป็นเพราะหลับตานานเกิน

เขาประคองตัวซ็อกฮวา อมน้ำไว้อีกครั้งแล้วจับศีรษะไว้เร็วแรง หันมาหาเพื่อจะป้อนน้ำ อย่างไรก็ตามเสียผลเลือดจะบวกหรือลบก็ไม่ส่งผลต่อ การติดเชื้อเมื่อป้อนน้ำปากต่อปาก ควักชูฮวันกอดซ็อกฮวาไว้ขณะป้อนน้ำ เข้าปากอีกฝ่ายช้าๆ ตอนแรกซ็อกฮวาไม่ยอมกลืน ทำให้น้ำไหลหกออกมา ทั้งหมด ทว่าพอป้อนครั้งที่สอง ดอกเตอร์ก็เริ่มกลืนน้ำลงคอ

“...ขึ้นใจจังครับ”

เสียงถอนใจอย่างรู้สึกดีทำให้ควักชูฮวันนินวหน้า นึกว่าพอฟื้นคืนสติ

ซ็อกฮวาจะตำท้อเขาเสียอีก ที่ไหนได้ ดอกเตอร์จอมซื่อบื้อดันใช้คำพูดว่า
ชื่นใจเสียอย่างนั้น

เพียงเดี๋ยวเดี๋ยวน้ำแข็งที่สอด้ไว้ตรงรักแร่ แผ่นหลัง และขาหนีบ
ก็ละลายเกลี้ยงจนผ้าปูที่นอนเปียกนอง ควักซุฮวันยกแขนซ็อกฮวาเพื่อจะ
สอด้น้ำแข็งเพิ่ม เจ้าตัวครางประท้วง

“ไ้ยังสูงอยู่”

ทรมาน ปวดหัวเหลือเกิน

ซ็อกฮวาไม่อาจดูแลร่างกายตัวเองจากอาการบาดเจ็บได้ เขาหมดสิ้น
เรี่ยวแรง ทำได้เพียงหายใจรวยริน นัยน์ตาเลื่อนลอยดูแข็งทื่อเหมือนศพ
คนจมน้ำ ควักซุฮวันถอดเครื่องแบบทหารท่อนบนกับเสื้อเชิ้ตออก หยิบ
น้ำแข็งวางคั่นกลางระหว่างร่างตัวเองกับซ็อกฮวาที่แนบชิดกัน ถึงอย่างนั้น
ก็ดูเหมือนดอกเตอร์จะยังหนาว จึงร้องครางแล้วขยับกอดรัดเรือนกาย
ใหญ่โตของเขา

ผลเลือดเป็นบวก แต่แล้วก็กลับเป็นลบ นี่คือการเปลี่ยนแปลงที่อยู่
เหนือความเข้าใจ กระนั้นสิ่งสำคัญที่สุดคืออาการของซ็อกฮวายังปลอดภัย
ควักซุฮวันทอดตัวนอนบนเตียงโดยให้อีกฝ่ายนอนทับ พอน้ำแข็งละลายหมด
ก็หยิบก้อนใหม่มาสอดคั่นไว้ระหว่างตัวพวกเขา การขยับตัวทวนทฤษฎีจาก
พิษไข้ของซ็อกฮวาทำให้ร่างกายทั้งคู่เสียดสีเกิดเสียงเฉอะแฉะ

“ฮ่า... รุนพี่โอ...”

ซ็อกฮวาเพิ่มพ่าพลงถูไถแก้มกับไหล่ควักซุฮวัน มือพันตรีที่ลูปหลัง
ลูปไหล่ให้ชะงักกึก รุนพี่โออินหรือ หมายถึงโอของอุณะหรือ

‘แต่ท่าทางเคยมีคนตีคบด้วยอยู่บ้าง’

ไม่รู้ทำไมคำพูดอ๊อแซยุนถึงผุดวาบในตอนนี้ การลดใช้ให้ซ็อกฮวา
เป็นเรื่องเร่งด่วนกว่า ฉะนั้นอย่าเพิ่งสนใจที่ซ็อกฮวาเข้าใจผิดว่าเขาเป็นอีกคน
ทั้งที่คิดแบบนั้น แต่เส้นเลือดบนหลังมือกลับเกร็งปูดโปน มันเป็นเรื่องที่เขา
ควบคุมไม่ได้

หลังจากนอนกอดกันนานครึ่งชั่วโมงกว่า ใช้ซ็อกฮวาก็ลด ลมหายใจ
สม่ำเสมอกว่าเดิม ดอกเตอร์ถูไถไปหน้ากับผิวของควักซุฮวันทุกครั้งที่ปวด

ศีรษะ

พอคลายใจได้หน่อย ความแนบชิดของเรือนกายร้อนผ่าวก็พลอยก่อให้เกิดปฏิกิริยาแก่ร่างกายส่วนล่าง ควักซูฮวันใช้น้ำแข็งลูบจากลำตัวลงไปยังด้านล่าง

“ฮือ”

ไอเย็นเฉียบส่งผลให้เปลือกตาซ็อกฮวากระตุกหลายครั้ง อังณะเป็นส่วนที่ควรทำให้เย็นลงมากที่สุด บริเวณนั้นของซ็อกฮวายังร้อนระอุ ดอกเตอร์เอ็อมมืออ่อนเบ็ลี่ยหมายจะปิดกั้นน้ำแข็งออก แต่แล้วกลับสัมผัสผศกส่วนล่างของควักซูฮวันเข้า

ซ็อกฮวาคล้ายจะถูกใจสัมผัสตรงนั้นจึงทาบฝ่ามือข้าง พลิกหลังมือแนบข้าง แล้วบีบคลำถูนุ่มเย็นๆ แบบเดียวกับเวลาลูบคลำก่อนหินควักซูฮวันพ่นลมหายใจพรืดอย่างจนใจ

“ไม่ได้รู้เลยว่าคนเขาเป็นหวง”

พันตรีหนุ่มกัตรีมฝีปากล่างของตัวเองเบาๆ

“...เป็นแบบนี้”

“หืม”

“รุ่นพี่ไอ... ลูกทั้งสองของปีโซนกับกีโฮนเป็นยังไง ส่วนไทกริส... ผมเหมือน... ดอกเตอร์อี”

ซ็อกฮวาเพื่อจากพิษไข้พลางขยาลูบคลำตรงนั้นต่อ ควักซูฮวันจึงดึงมืออีกฝ่ายออก ซ็อกฮวาทำเสียงฮึดฮัดชัดเจนราวกับจะพูดว่า *ทำไมทำแบบนี้ เย็นมือดีออก* ดอกเตอร์รับน้ำแข็งก้อนเล็กที่ใกล้ละลายตรงไหล่ลาซ่าของควักซูฮวัน

เสียง *กรุบๆ* ในปากจิ้มลิ้มปลุกเจ้าโสตประสาท ควักซูฮวันนึกสงสัยว่าเป็นไปได้ไหมที่คนเรากอดัมกัดแล้วจะแสดงอาการยั่วยวนทางเพศ คงไม่หรอก เป็นไปไม่ได้ คิดแล้วพันตรีก็ยิ้มขึ้น ซ็อกฮวาเพียงหาทางทำให้ตัวเองเย็นสบายตามสัญชาตญาณ คนที่คิดในทางลามกมีแค่เขาต่างหาก

“ดอกเตอร์ซ็อก นายมันยังงังกันแน่”

ขยับป่นปวนความรู้สึกกันจัง ที่สำคัญกว่านั้นคือปลอดภัยแน่แล้วหรือ

เขาเองก็ผ่อนคลายลงนิดหน่อยเมื่อใกล้ชิดเนื้อแนบเนื้อเช่นนี้ จึงใช้มือเย็นเฉียบทาบนหน้าผากร้อนจี๋ซึ่งเจ้าตัวดูจะชอบใจสัมผัสนั้นจนเบียดหน้าผากให้ยิ่งแนบชิด

อุณห์ภูมิร่างกายด้านหน้าเย็นลงจากน้ำแข็ง แต่แผ่นหลังกับร่องบั้นท้ายยังคงร้อนจัด ซ็อกฮวาตั้งมือเปียกชุ่มของควักชูฮวันไปทางแผ่นหลังทั้งๆ ที่ไม่รู้ตัว จากนั้นคายน้ำแข็งออกมาใช้ถูตั้งแต่แผ่นหลังเรื่อยไปถึงบั้นท้าย

“ผมร้อน”

ฝ่ามือใหญ่โอบท้ายทอยซ็อกฮวาให้ขยับเข้าหาจนจมสู่อ้อมอก พันตรีภูน้ำแข็งจากซอกขาหนีบไปถึงผิวใต้แกนกายของซ็อกฮวาซึ่งเป็นส่วนที่อุณห์ภูมิสูงที่สุด ลมหายใจอุ่นร้อนที่เป่ารดไหล่ลาร้าเขาให้ความรู้สึกคล้ายสัมผัสจากเปลวแดด

ฮ่า...ไอร้อนยังคงมีในตัว ลมหายใจที่เป่ารินรดบนไหล่เขาจึงทั้งร้อนทั้งชื้น ควักชูฮวันทำหน้าที่ให้สัญญาตาญาณดิบที่ยังคงมีปฏิกิริยาทั้งๆ ที่อยู่ในสถานการณ์แบบนี้

น้ำแข็งที่ใช้ถูละลายไวจนสองมือเปียกชุ่ม เขาหยิบก้อนใหม่จากในถังมาใช้ลดใช้ต่อเรื่อยๆ พลางเตือนตัวเองให้ตั้งสติ ส่วนนั้นของพวกเขาแนบชิด แต่กลางกายซ็อกฮวาเพียงหดตัว ควักชูฮวันนอนหงายมองเพดานมือตบแผ่นหลังคนในอ้อมกอดเบาๆ ฝ่ามือชื้นทำให้ยิ่งสัมผัสติดผิวนุ่มพอลมหายใจขัดพร่าค่อยๆ สม่่าเสมอ ซ็อกฮวาก็กลับคืนเป็นปกติ

ควักชูฮวันหยัดตัวขึ้นหยิบชุดตรวจ พลอยให้ร่างนอนแบ็บของซ็อกฮวาขยับตาม ร่างกายทั้งคู่เปียกปอนราวกับเพิ่งขึ้นจากน้ำ ผลตรวจเลือดเป็นลบอีกครั้ง

เขาซุกหน้ากับซอกไหล่ซ็อกฮวาอย่างโล่งใจ

ของเหลวเหนอะฉวนแฉวงไหลผ่านแผ่นหลัง ควักชูฮวันเคาะประตูทั้งที่ยังสะพายเป้บรรจุไข่ไก่แตก

“จีฮวัน พี่มาแล้ว”

ก็อก ๆ อก ปกติแค่นี้ได้ยินเสียงเคาะประตู น้องชายเป็นต้องรีบมาเปิดรับไวกว่าใคร

การทำลายลูกบิดนั้นไม่ยาก แต่ตอนซ่อมแซมนี้เสียยากกว่าเยอะ ถึงอย่างนั้นควักชูฮวันก็ตะพังกะประตู ก่อนผลักมือจับไปด้านใน ประตูเหล็กส่งเสียงเปิดดัง กร๊าก

หนังสือพิมพ์เก่าที่ติดทั่วหน้าต่างห้องนั่งเล่นเต็มไปด้วยคราบเลือด สาดกระเซ็น

“ควักจีฮวัน!”

เขาร้องเรียกอย่างร้อนใจ ทันใดนั้นเสียงวิ่งก็ดังมาจากห้องน้ำ เขาใช้เบ็ดแทงไล่ก้างฝายที่ถลันเข้าไปในตู้ที่โดยยังไม่ทันดูว่าเป็นใคร เด็กหนุ่มรู้สึกได้ว่าไข่ไก่ในเบ็ดที่เหลือพลันแตกครบทุกฟอง

“กรรรร!” คนที่กำลังขบขย่ำเบ็ดหาใช้ใครอื่น เป็นพ่อของเขาเอง พ่อที่อาภิตย์หนึ่งแทบไม่เจอหน้ากัน พ่อที่เยี่ยมหน้ามาให้เห็นเต็มตาตอนเขาอายุสิบสามปี ส่วนน้องอายุสิบเอ็ดขวบ

ตั้งแต่จำความได้ คนที่ดูแลเขากับน้องชายคือคุณป้าชาวเวียดนาม ซึ่งอาศัยอยู่ชั้นเดียวกัน หลังล้มป่วยด้วยอาการไส้ติ่งแตกและติดเชื้อในช่องท้อง คุณป้าก็เสียชีวิตเนื่องจากไม่ได้รับการผ่าตัด พ่อแม่พวกเขาปรากฏตัวหลังจากนั้น ก่อนหน้านี้พ่อแม่เลี้ยงดูพวกเขาไม่ได้ จึงฝากคุณป้าชาวเวียดนามไว้ พอท่านถึงแก่กรรม พ่อแม่เลยต้องดูแลพวกเขาเองนับจากนั้น

น้องชายวาดหวังเต็มเปี่ยมว่าจะได้กลับไปอยู่เรนโบว์ซิติ์ แต่ควักชูฮวันเห็นต่าง และแล้วความหวังของน้องก็ไม่สมหวังตามที่ควักชูฮวันคาด แม้สัมผัสของพ่อแม่ที่มาเยี่ยมเป็นครั้งคราวจะอบอุ่น ทว่ามุมหนึ่งในใจควักชูฮวันก็มีคำถามค้างคาอยู่เสมอ

“เป็นนักวิจัยของเรนโบว์ซิติ์แท้ ๆ ทำไมถึงปล่อยให้คุณป้าคนดูแลพวกเราตาย ไหนว่าที่นั่นมีการรักษาด้วยการผ่าตัดไป ถ้าไม่ใช่พลเมืองจะไม่ได้รับสิทธิ์การรักษาขั้นหรือ เพราะแบบนี้ถึงต้องแอบมาหาพวกเราที่ไม่ใช่พลเมืองใช่ไหม”

คำถามไม่เคยหลุดจากปากเด็กหนุ่ม ช้ำร้ายบัดนี้พ่อก็ไม่อยู่ในสภาพ จะมอบคำตอบให้ได้อีกแล้ว

“กรรรร!”

นัยน์ตาเขาแดงฉานขณะกระเสือกกระสนจะขยี้กั๊กคอกลูกชายตัวเอง ควักซุสวันหลุบตาลงอย่างทุกซี้ใจก่อนจะใช้เป้ต่างเครื่องกำบังตันพ่อติดผนัง แม้ร่างกายผ่ายผอมของพ่อถูกอัดติดผนังห้องแล้ว ก็ยังไม่วายแยกเขี้ยว หมายถึงจะทำร้ายต่อ

“ใครปล่อยพ่อครับ ไม่ใช่จีสวันไซ้ใหม่”

“กรรรร!”

ใบหน้าควักซุสวันเหยเกเมื่อเห็นท่าทางคลุ้มคลั่งของพ่อ เขาไม่กล้า มองประตูห้องด้านในที่ปิดไว้

ที่บอกแล้วแท้ๆ ว่าเป็นเด็กดีร้อ

เด็กหนุ่มมองรอบตัว แต่ไม่พบสิ่งใดที่จะใช้มัดตัวพ่อได้ ร่างกาย ควักซุสวันเจริญเติบโตแข็งแรงเกินวัยก็จริง แต่การวิ่งหือตลอดวันโดยไม่หยุดพักก็ทำให้เขาโรยแรง ควักซุสวันเริ่มถูกผลักจากแรงดันของพ่อก่อนจะทำเบ้าหล่น

“กรรรร! คือก!”

ควักซุสวันหงายหลัง แต่ยังไม่ยอมหันมดใส่พ่อที่ขึ้นคร่อมหมายจะ กัดจุมูกเขา พ่อโผล่เข้าทำร้ายเขาซ้ำอย่างไม่รู้สึกถึงความเจ็บแสบตั้งจะหักแล้ว ก็ตาม

เด็กหนุ่มรีบผุดลุกขึ้น คว้ามืดที่อยู่ในครัวออกมา เขาเคยเข้าไปขโมย ของในซูเปอร์มาร์เก็ตที่เซตลีแดงหลายครั้งก็จริง แต่เผชิญหน้ากับอดัมตรงๆ น้อยนัก ทุกครั้งที่เจอก็แค่สะพายเป้ใส่อาหารเติมปริ่หนีโกยอ้าวเท่านั้น

“กรรรร!”

พ่อพุ่งเข้าใส่ ควักซุสวันหลับตาบ่ มืดในมือปักเข้าสีข้างของพ่อซึ่ง ยังคงขบฟันไม่ยอมหยุดโจมตี ได้โปรดเถอะ...เด็กหนุ่มชักมืดออกทันทีที่คมมืดบาดมือขึ้นเหนือ

เลือดหลังไหลโดยไม่อาจแยกออกว่าเป็นเลือดของเขาหรือเลือดของพ่อ

ควักซูฮวันไม่เคยได้รับการอบรมจากเรนโบว์ซิติ แต่ก็พอรู้ว่าสามารถติดเชื้อผ่านทางเลือดได้ เขาไม่รู้วิธีหยุดต่อม เพราะผู้ใหญ่ทุกคนที่นี่ล้วนสอนแล้วว่า ถ้าเจอต่อมให้วิ่งหนีไว้อีก

ถูกแทงก็แล้ว ดึงหักก็แล้ว พ่อก็ยังไม่หยุดพุ่งเข้าทำร้าย เด็กหนุ่มจนปัญญาจะต่อกร กระนั้นเขาก็มีน้องที่ต้องปกป้อง ควักซูฮวันใช้ท่อนแขนเซ็ดดวงตาซึ่งพร่าเลือนจากน้ำตาเร็ว ๆ

จากนั้นยกเก้าอี้โต๊ะอาหารตัวเก่ากระหน่ำฟาดพ่อที่โถมเข้าไป น้ำตาเอ่อทัน โสตประสาทก้องด้วยเสียงวัตถุหนักทุบกระแทกผิวเนื้อจนเลือดสาดกระเซ็น ครั้นหุบใส่ใบหน้าหลายสิบครั้งจนมองเค้าเดิมไม่ออก ร่างกายที่ตื่นพราดก็พลันแน่นิ่งดูจเดียวกับหุ่นกระบอกที่สายซักขาด

ควักซูฮวันลุกโซเซมองห้องที่ปิดประตู ไล่กรอกกระป๋องซึ่งเขาบอกให้น้องกินกลิ้งตักอยู่บนโต๊ะบานนั้น

“...จีสวัน”

ควักซูฮวันเดินเข้าไปใกล้แล้วแนบหน้าผากับบานประตู

“แม่ครับ...”

เสียงเด็กชายฟังดูอึ้งเพราะร้องไห้

ตุ๊บ! ตุ๊บ!

แรงกระแทกจากอีกฝั่งของบานประตูสั่นสะเทือนผิวน้ำผากเขา

“จีสวัน”

ตุ๊บ! ตุ๊บ!

“คือก กรรรร”

แม้ไม่ใช่เสียงของมนุษย์ แต่น้ำเสียงโทนสูงทำให้รู้ได้ว่าเป็นน้องชาย ควักซูฮวันสะอื้นแล้วแหงนหน้ามองเพดาน

“เด็กโง่! พี่บอกว่าให้รออยู่เฉย ๆ ไร บอกว่าให้รอจนกว่าพ่อจะหาย...”

เขาเดาออกตั้งแต่เห็นอาหารกระป๋องซึ่งตอนนี้กลิ้งอยู่ใกล้ปลายเท้าแล้ว น้องชายผู้ไร้เดียงสาคงคิดจะเอาไล่กรอกไปให้พ่อที่ร่างกายผ่ายผอมลง

“พี่บอกแล้วไงว่าพ่อได้รับการรักษา เดี่ยวพ่อก็ดีขึ้น พ่อนะ...ไม่ต้องกินอะไรเลยก็อยู่ได้”

ควักชูฮวันพูดจบก็เริ่มร้องไห้
 “ขอโทษนะ จีฮวัน พี่ขอโทษ”
 ถ้าไม่ทิ้งน้องไว้คงไม่เป็นแบบนี้ ขอโทษ

เสียงทุบประตูฟังเหมือนน้องชายร้องขอให้เปิด *เดี๋ยวที่เปิดให้นะ*
 จีฮวัน เขาคิดแล้วบิดมือจับประตู ใจคิดว่าสู้เขากลายเป็นอดัมเสียเลย
 คงไม่เลวเหมือนกัน ทว่ามีบางสิ่งหนักอึ้งดันบานประตูไว้

“...จีฮวัน”

น้องเขาถูกกุญแจมือคล้องมือข้างหนึ่งล่ามไว้กับมือจับประตู เด็กชาย
 ดิ้นรน หน้าเบื่อนเลือดกำเดาขณะป้ายมือเปะปะหาพี่ เด็กชายหลับตาแน่น
 อีกครั้งเพื่อไล่น้ำตา แต่เพียงเดี๋ยวเดียวมาน้ำตาก็กลับมาเอ่อท้น บน
 เตียงเหล็กในห้องนอนที่เคยใช้มัดตัวพ่อไว้มีร่างของแม่นอนแทนที่ เลือดที่
 สาดกระจายทั่วพื้นห้องและกระจกหน้าต่างยืนยันว่าเกิดเหตุการณ์วิโยค
 ระหว่างที่เขาอยู่ข้างนอก

ท่อนแขนกับต้นคอแม่มีรอยแผลหวนระหวะจากการถูกกัด ในมือ
 ถือปืนพกอัตโนมัติ ที่ขมับมีรูโบลีแดงคล้ำ

“อ้าาา...”

ควักชูฮวันขยับตัวไม่ได้ เอาแต่ยืนนิ่งน้ำตาไหลพราก ดวงตา
 เลื่อนลอยทอดมองแม่ที่ยังนอนตาค้าง

พ่อแม่เพิ่งมาหาพวกเขาเมื่ออาทิตย์ก่อน พฤติกรรมของพ่อเริ่ม
 ผิดสังเกตในบ่ายวันนั้น หลังกินมื้อเย็น พ่อฉีดอินซูลินเข้าร่างกาย แล้ว
 จู่ๆ ก็เกิดอาการกระตุกแปลกๆ แม่อุทานเสียงเบา ก่อนสั่งให้พวกเขาช่วยหา
 สายไฟหรือสิ่งที่ใช้มัดได้มาให้

แม้มีน้ำตาให้เห็นแวบหนึ่ง ทั้งยังร้องครวญกลางซุ้มอกเสื้ออย่าง
 หวาดหวั่น ก่อนจะใส่กุญแจมือพ่อแล้วตรึงไว้กับเตียงเหล็ก พอมัดขา
 ไม่ให้ขยับและใช้ผ้าขนหนูอุดปากพ่อที่เอาแต่ขบฟันเสียงลั่นสำเร็จ ท่าน
 ก็ทรุดตัวนั่ง

ควักชูฮวันไม่เข้าใจว่าทำไมพ่อถึงกลายร่าง น้องชายที่อ่อนกว่าเขา
 สองปียังไม่เข้าใจอะไรเลย น้องไม่เคยเห็นอดัม จึงคิดว่าพ่อไม่สบาย

แม่อธิบายให้น้องฟังอย่างใจเย็น เจ้าตัวทำเป็นเข้าใจทั้งที่จริง ๆ ไม่เข้าใจสักนิดเดียว

น้องรู้แล้วว่าดัมคือสิ่งน่ากลัวเพราะเป็นอสูรกาย แต่ไม่อาจคิดว่าพ่อตัวเองกลายเป็นอดั้ม

“ค็อก! กรรรร!”

ควักซูฮวันงยหน้าซ้ ๆ

นั่นใครไขกุญแจมือให้พ่อล่ะ

กุญแจน่าจะอยู่กับแม่...หรือจีสวันขโมยมาจากแม่

ควักซูฮวันกวาดตามองรอบ ๆ และเห็นก้อนรูบิกที่ถูกบิดจนสีสันทะป่นกันวางอยู่บนโต๊ะอาหารเปรอะเลือด มันเป็นของเล่นที่เขาเอามาฝากน้องชายซึ่งป่วยไข้ให้ได้เล่นแก้เบื่อที่บ้าน ช้างรูบิกมีกระดาษแผ่นหนึ่งวางไว้เอียง ๆ

เมื่อหยิบกระดาษมาดูก็เห็นลายมือหวัด ๆ เขียนไว้ด้วยหมึกสีแดงก่ำ

ควักซูฮวันหันไปทวนมือแม่ที่นอนแน่นิ่งบนเตียง ปลายนิ้วชี้มีคราบเลือดแดงคล้ำแห้งกรัง และคล้ายจะยังติดกลิ้งเขม่าปืนด้วย เขาตั้งบัตรประจำตัวที่แม่ห้อยคอไว้ออกมา

“ของพรรคนี้...มีประโยชน์อะไรครับ”

ควักซูฮวันกลืนสะอื้นพรางมองน้องชาย แม่แขนข้างหนึ่งถูกล่ามกับมือจับประตู แต่เด็กน้อยก็ยิ่งกระเสือกกระสนจะคลานมาหา อมนุษย์ตรงหน้าไม่ใช่จีสวันที่เขารู้จักอีกแล้ว

“เรนโบว์ซิติ์พิเศษตรงไหนกัน พ่อกับแม่...เป็นนักวิจัยแล้วยังไงครับ”

เลือดไหลซึมจากแผลบนมือที่ถูกมัดทำคร่ำบาด

“ตลอดเวลาคุณจำเป็นต้องนอนรอความตาย...ไม่ได้กินยาเลยสักเม็ด ส่วนจีสวันก็เกิดมาพร้อมโรคภัย ต้องใช้ชีวิตโดยพึ่งยาทุกวัน นี่มันอะไรกัน พวกคุณเป็นพ่อแม่ของผมแน่หรือ ทำไมถึงต้องซ่อนพวกเราไว้ด้วย”

ควักซูฮวันสะอึกสะอื้นจนพูดต่อไม่ไหว

เขามีสิ่งที่อยากพูด มีเรื่องทีอยากถามพ่อแม่มากมายนัก แต่เพราะกลัวว่าหากพูดไป พวกเขาจะไม่มาหาพวกเขาสองพี่น้องอีก ควักซูฮวัน

จึงได้แต่ฝันบนหน้ายิ้มแยม น้องชายผู้อ่อนวัยกว่าก็มีเรื่องอยากรู้เยาะ
เช่นกัน ทว่าทำได้เพียงเก็บทุกคำไว้ในอก

“ทำไมถึงต้องทำให้ห้อง...ทำให้พวกเราเป็นคนโง่!”

ควักชูฮวันชี้ห้องชายและพูดโดยไม่เจาะจงว่าพูดกับใคร

“เห็นเคยบอกว่าคุณพลเมืองเรนโบว์ซิตี้จะได้เรียนหนังสือ เด็กพวกนั้น
รู้จักอดัมดี พวกเขาได้รับวัคซีนด้วยใช่ไหม แล้วทำไมน้องชายผมถึงไม่ได้
รู้จักตัวอักษรสักตัว...ส่วนผมเอง...”

ก็อ่านข้อความในกระดาษไม่ออกสักตัวเช่นกัน

ควักชูฮวันกำกระดาษยับยู่ในมือพลางร้องให้จำเหมือนเด็ก ๆ ไม่ลิ
เขาร้องให้เป็นเด็กสมกับวัยของเขา

จวบจนเวลาล่วงเข้าสามมืด เสียงปิ่นนัดหนึ่งจึงดังลั่นในห้องนอน
กระสุนนัดนั้นคือสัญญาณประกาศก้องว่าควักชูฮวันเหลือตัวคนเดียวแล้ว

ตื๊ป! ตื๊ป!

ควักชูฮวันมองประตูห้องพัก ริมฝีปากขาวซีดหลังจากไม่ได้กินดื่ม
อะไรเลย ภายในห้องซึ่งไม่เปิดระบายอากาศนั้นคละคลุ้งด้วยกลิ่นเน่าเหม็น
จากซากศพที่รุนแรงเสียจนระคายเคืองตาได้ ควักชูฮวันนอนแบ็บเพราะ
พิษไข้ และเอาแต่คิดว่าอีกนานแค่ไหนเขาถึงจะขาดอาหารตายเสียที

ตื๊ป!

เสียงตรงประตูดังบาดแก้วหู เก้าอี้โต๊ะอาหารที่วางดันประตูไว้ไม่ให้
เปิดอ้าถึงกับสั่นตามแรงกระเทือน

เด็กหนุ่มนั่งพิงผนังห้องนั่งเล่น เมื่อมองประตูเหล็กก็เห็นลูกตาคน
ส่องผ่านรูโหว่บริเวณที่เคยเป็นลูกบิด

“นี่!”

ลูกตาเดียวที่อาศัยอยู่ชั้นสามนั่นเอง

“นี่ เจ้าควักชูฮวัน แด็ก กลิ่นอะไรระเ็นเย เปิดประตูให้หน่อย”

ชายตาเดียวร้องเรียกเด็กหนุ่มที่นั่งเหม่อ

“ยาที่ฝากซื้อได้แล้วนะ ไม่เอาหรือไง”

“...ไม่จำเป็นแล้วครับ”

ควักซูฮวันพึมพำอย่างสิ้นแรง ดูเหมือนลงตาเดียวไม่คิดถอยทัพ จึงตะป่ประตูซ้ำ ๆ จนแก้อี้ที่ขวางไว้ล้ม ประตูห้องพักเปิดอ้าออก

ชายตาเดี่ยวยกคอเลื้อยปิดจมูกกับปากเพราะกลิ่นเหม็นร่ายกาจ เลือดแห้งกรังกระเซ็นเปื้อนทั่วห้อง อึดใจเดียวเขาก็รู้ต้นตอของกลิ่น ชายสูงวัยถอนใจเบา ๆ เมื่อเห็นสภาพเนจอนาถของห้องนั่งเล่นกับห้องนอน

สภาพศพผู้ชายศีรษะและทะเลจระบุงเคঁาเต็มปาก แต่ก็รู้ได้ทันทีว่าเป็นพ่อของสองพี่น้อง บัตรประจำตัวนักวิจัยซึ่งห้อยคอแบบเดียวกับบัตรประจำตัวของทหารช่วยยืนยันตัวตนได้

“เกิดอะไรขึ้น”

ควักซูฮวันไม่ตอบ เอาแต่ทอดตามองผนัง

“ฝีมือเธอหมดเลยหรือ”

ดูจากสภาพ ควักซูฮวันคงจัดการปลิดชีพพ่อกับน้องชายที่กลายเป็นออตัม ส่วนกระดูกสันบนขมับแม่บอกให้รู้ว่าเจ้าตัวน่าจะฆ่าตัวตาย

เด็กหนุ่มอายุเพียงสิบสี่ปี แต่กลับเอาตัวรอดจากการสังหารคนในครอบครัวที่ติดเชื่อได้ ชายตาเดียวเคยคิดเหมือนกันว่าควักซูฮวันไม่ใช่คนธรรมดา พอเห็นกับตาก็แน่ใจถึงข่าวลือในหมู่ชาวบ้าน

ผู้คนลือกันว่ามนุษย์กลายเป็นพันธุ์ที่ถือกำเนิดในเรนโบว์ชิตีมีมันสมองหรือพลังกำลังเป็นเลิศกว่าคนปกติ ชายตาเดียวเดาว่าควักซูฮวันอาจเป็นกรณีดังกล่าว ยิ่งพิจารณาว่าเจ้าตัวเป็นลูกของนักวิจัยด้วยแล้ว

“ติดเชื่อมาจากไหนกันนะ”

ชายตาเดี่ยวยปล่อยมือจากคอเสื้อที่ใช้อุดจมูกและปาก

“นี่ รีบลูกเถอะ ดูสารรูปซิเนีย ถ้าใครบอกว่าเธอเป็นออตัมฉันก็เชื่อ!”

ควักซูฮวันปัดมืออีกฝ่ายที่ช่วยประคอง

ชายตาเดียวไม่อาจปล่อยให้เขาอยู่ที่นี้กับศพเน่าเหม็นต่อไปได้ จึงจับแขนควักซูฮวันอีกครั้ง

“คิดเสียว่าดีแล้ว มีน้องที่ต้องพึ่งยารักษาคือภาระที่ ๆ นี้เอง อย่างเธอเอาตัวรอดได้สบาย ดีแล้วที่เขาตาย คือก!”

ควักชูฮวันทะเลสิ่งลูกบีบคอลงตาเดียว ทั้งที่ไม่ได้กินแม่ใจักลักถ้วย
ทว่าแรงบีบมือกลับหนักหน่วง

“ลองพาลมอีกสิ ฉันจะควักลูกตาแกอีกข้างออกมาแน่”

ควักชูฮวันกัดริมฝีปากล่างพลางชูกำปั้นใกล้ดวงตาข้างที่เหลือของ
อีกฝ่าย พอเขาคลายมือ ลุงตาเดียวก็ไอโซลก

“แฉ็ก ๆ นิสัยเธอนี่นะ...”

ร่างกายชายตาเดียวค่อนข้างสูงใหญ่พอให้รับมือควักชูฮวันได้ แต่เขา
ก็รู้อยู่แก่ใจว่าเด็กหนุ่มผู้เหลือตัวคนเดียวนี้ยังเยาว์วัยนัก

ควักชูฮวันคงเรียนรู้ตั้งแต่เล็กว่าอารมณ์ความรู้สึกท่วมทับคือสิ่ง
ไม่จำเป็นสำหรับการใช้ชีวิตบนโลกนี้ แคมยังเป็นเด็กไร้น้ำใจ ไม่เคยแบ่งปัน
อาหารที่วางไว้ในตู้เก็บอาหารตรงโน้นให้เขาเลยสักครั้ง

ถึงอย่างนั้น พ่อแม่ของควักชูฮวันก็เคยให้เงินเขาเกินจากค่ายาของ
ลูกคนเล็ก และฝากฝังว่าหากพวกเขาคนใดคนหนึ่งเกิดมีอันเป็นไปก็ขอให้
ส่งลูก ๆ ไปที่ซุ่มนุฮฮวาซ็อน นั่นคงเป็นทางออกที่ดีกว่า เพราะเด็กหนุ่ม
ไม่ได้เป็นพลเมืองเรนโบว์ซิตี ชายตาเดียวมองครอบครัวของควักชูฮวัน
ซึ่งล้วนกลายเป็นซากศพเน่าเหม็นด้วยสีหน้าว่าวุ่นใจ

“อย่าอยู่ที่นี่เลย ไปที่ซุ่มนุฮฮวาซ็อนซะ คนที่อยู่ก็ต้องอยู่ต่อไป”

“ปล่อยให้ผมตายเถอะครับ”

“จะยอมอดตายที่นี่เหมือนหมาข้างถนนหรือไง ถ้าฉันเป็นเธอจะไม่
ขอตายอย่างหมาขี้เรื้อนหรอก ถ้ายังมีหัวใจก็เอานี้ไปที่ซุ่มนุฮฮวาซ็อนซะ
บอกคนที่นี่ว่าฉันแนะนำมา”

ที่ซุ่มนุฮฮวาซ็อน เป็นชื่อที่ควักชูฮวันคุ้นหู เขายังเคยได้ยินเสียง
ตะโกนคำขวัญของฝูงชนที่ผูกผ้าคาดศีรษะ

‘ลงนรกซะ! จงวินาศ! เรนโบว์ซิตี! ผู้ช่วยให้รอดมาถึงแล้ว! เชิญ
ผู้มีศรัทธามายังที่ซุ่มนุฮฮวาซ็อน!’

“ที่ซุ่มนุฮฮวาซ็อน...เป็นที่แบบไหนครับ”

“จะเป็นที่แบบไหนได้อีก มันเป็นเรื่องกรทางศาสนาที่ชื่อสวนอะไร
สักอย่างนี่แหละ ได้ยินว่าพวกเขาแจกจ่ายของกินให้เด็ก ๆ เป็นหลัก”

ชายตาเดียวสายหน้าแล้วเดินออกไป ก่อนกลับมาใหม่พร้อมรถเข็นล้อเดียว ควักซุฮวันมองตามการเคลื่อนไหวของอีกฝ่ายด้วยสายตาอ่อนล้า พอเห็นชายกศพพ้อที่มีหนอนแมลงวันไต่ยุบยับใส่รถเข็นจึงร้องถาม

“จะทำอะไรครับ”

ควักซุฮวันโมโห ชายตาเดียวสวนกลับเสียงเดียดดาลเช่นกัน

“ขึ้นปล่อยไว้หนูได้ยกโขยงกันมานะสิ ฉันจะขนพวกเขาไปเผาที่เตาเผาขยะบนดาดฟ้า เวลาคนตายเราควรฝังหรือเผาเสีย ฉันขี้เกียจเผาศพเธอด้วยอีกคน เดินทางไปที่ที่ฉันบอกซะ ใครจะรู้ บางทีอาจเป็นคนนอกสังกัดนี้ละที่จะทำราบเรนโบว์ซิตีแสนเกรียงไกรให้ราบคาบ ถ้าฉันเป็นเธอจะไม่ปล่อยให้ความสามารถของตัวเองสูญเปล่า เธอก็รู้ตัวว่าบนโลกนี้ไม่มีเด็กอายุสิบสี่คนไหนเป็นเหมือนเธอ”

ไม่แค่นั้นใจหรือไง เป็นลูกนักวิจัยแท้ๆแต่ดันอดเป็นพลเมืองเรนโบว์ซิตี ไม่ยุติธรรมเลย แต่ก็นะ โลกไม่เคยยุติธรรมอยู่แล้ว

ชายตาเดียวพรับ่นต่อระหว่างเข็นรถเข็นไปกลับดาดฟ้าหลายเที่ยว ควักซุฮวันช่วยอีกแรง เด็กหนุ่มเฝ้ามองเตาเผาขยะเบื้องหน้าเมื่อศพพ่อแม่และน้องชายกลายเป็นเถ้าในวันต่อมา

วันสุดท้ายฝนที่ไม่ตกเสียนานก็ลงเม็ด ควักซุฮวันเตรียมตัวเดินทางไปยังที่ชุมนุมฮวาซ็อนซึ่งอยู่ค่อนข้างไกลจากที่นี่

น้องชายเขาเฝ้าฝันจะได้เป็นพลเมืองเรนโบว์ซิตี แต่ควักซุฮวันเห็นต่าง หากเรนโบว์ซิตีทอดทิ้งพวกเขาสองพี่น้องกับคุณปู่ เขาก็ไม่ต้องการเป็นส่วนหนึ่งของนครพรรคนั้น

ลุงตาเดียวช่วยเขาจัดเตรียมสัมภาระ ควักซุฮวันสะพายเป้ที่หนักอึ้งด้วยน้ำดื่มและอาหาร ก่อนอีกฝ่ายจะยื่นกุญแจรถยนต์ที่มีน้ำมันเหลือประมาณหนึ่งซิตีให้

“ฉันจะทิ้งรถนี้ทิ้งแล้ว ไปตามแผนที่นี้ให้ถูกนะ”

“คุณลุงครับ”

“ลุงเล็งอะไร คิดว่าไม่รู้หรือที่เธอเรียกฉันว่าไอ้ตาเดียว”

ควักซุฮวันยิ้มขึ้นที่ดูไม่สมวัย ก่อนกล่าวจากใจจริง

“ขอบคุณครับ”

“ช่างเถอะ”

ลุงตาเดียวบอกว่าจะช่วยถือเป้ไปส่งถึงรถ แต่ควักซุชวันเดินลงบันไดก่อนโดยไม่กล่าวต่อ

ทว่าพอเกือบถึงชั้นหนึ่งก็เห็นชายในชุดเนี้ยบกริบเดินสวนชั้นบันไดมา ชุดของอีกฝ่ายเป็นเครื่องแบบที่ไม่ค่อยได้พบเห็นนักในละแวกนี้ บนใบหน้าเขาสวมแว่นกรอบเงิน

“ไอ้ะ ท่านร้อยเอก มาถึงที่นี่มีธุระอะไรครับ”

ชายตาเดียวเห็นผู้มาเยือนเข้าก็จำได้ทันที ก่อนค้อมศีรษะทักทาย ร้อยเอกคิมทำงานผิดกฎหมายด้วยการเป็นนายหน้าขายสินค้าจากเรนโบว์ซิตีกับพื้นที่อื่น ๆ นอกนคร

“หนวกหูน่า เด็กที่ชื่อควักซุชวันกับควักจิววันอาศัยอยู่ที่นี้ใช่ไหม”

ร้อยเอกคิมพูดเข้าประเด็นคล้ายไม่อยากเสวนากับชายตาเดียว เด็กหนุ่มเบิกตากว้างเล็กน้อยเมื่อได้ยินชื่อตัวเอง

“ท่านร้อยเอกตามหาพวกเขาทำไมครับ”

พ่อแม่เด็ก ๆ เป็นพลเมืองเรนโบว์ซิตี ควักซุชวันเพิ่งสังหารพ่อซึ่งติดเชื้อไวรัสอดัม ชายตาเดียวจึงกลัวว่าร้อยเอกคิมจะเดินทางมาเพื่อสำเร็จโทษเด็กหนุ่ม

“สู้รู้จริง ไส้ตุลชันต่ำเสียยิ่งกว่าไส้เดือนกึ่งก็อย่างแกบังอาจถามหาเหตุผลจากฉันเถอะ”

ร้อยเอกคิมอย่างสามขุมตรงเข้าตบหน้าชายตาเดียว และไม่ได้ตบแค่ครั้งเดียว แต่ตบแรงซ้ำ ๆ จนอีกฝ่ายเลือดกำเดาไหล ฟันกรามหลุดโยกเลือดตกปาก ควักซุชวันคว้าข้อมือร้อยเอกคิมยึดไว้

“อะไรของแก”

“เธอ...กล้าเสียมารยาทกับท่านร้อยเอกได้ยังไง! ปล่อยมือ”

ทั้งที่เสียงพูดอ้อแอ้แล้ว แต่ชายตาเดียวก็ยังแสดงท่าทีพินอบพิเทา ร้อยเอกคิม ควักซุชวันไม่คลายแรงมือขณะจ้องร้อยเอกเขม็ง

“ตามหาพวกเขาทำไม”

ชายตาเดียวสายศิระชะเป็นเชิงห้าม ร้อยเอกคิมสะบัดแขนข้างที่ถูกเด็กหนุ่มจับ ก่อนนวดคลึงข้อมือด้วยสีหน้าเหลือเชื่อ

“ห้ามห้าวเหมือนกลัวใครเขาไม่รู้ว่าโตมานอกเรโนโบว์ชิตี แกคือควักชูฮวันสินะ”

เจ้าตัวไม่ตอบ ร้อยเอกคิมพ่นเสียงหัวเราะขึ้นจมูก

“น้องแกละ”

“โธ่เอ๊ยๆ ท่านร้อยเอก น้องเขาตายแล้วครับ เขาเป็นเด็กนำส่งสารโปรดเมตตาสักครั้ง เด็กคนนี้ได้ทำผิดอะไรเลย”

“ใครบอกว่าฉันจะฆ่ามัน รู้ไว้ด้วยว่าแกโชคดีแล้วไอ้หนู เราจะไปที่ศูนย์อบรมกัน จะได้ปล้างความโง่เง่าในกบาลแก ถ้าไม่ใช่เพราะเขาขอร้องฉันไม่มีทางมาเหยียบที่อุบาทว์แบบนี้หรอก ตามมา”

ร้อยเอกคิมใช้มือตบๆ ศีระชะควักชูฮวัน

“...ท่านร้อยเอก จะพาเขาเข้าศูนย์อบรมจริงหรือครับ”

ชายตาเดียวจับแขนร้อยเอกคิม สายตายังคลางแคลงด้วยกังวลว่าอีกฝ่ายอาจลวงพาเด็กหนุ่มไปรับโทษ ควักชูฮวันกำลังจะบอกคุณลุงว่าเขาดูแลตัวเองได้ ให้กลับเข้าห้องพักเสีย ทว่าร้อยเอกคิมชักปิ่นไวกว่า

“บัง! เสียงปิ่นกรีดสะท้อนก้องทั่วบันได ทุกอย่างเกิดเร็วเพียงพริบตาชนิดไร้จังหวะให้ทันตาน

“คุณลุง!” ควักชูฮวันพุ่งไปหาลุงตาเดียวซึ่งล้มหงายหลัง

ศิระชะชายสูงวัยแขนงหนาย ครั้นประคองท้ายทอยเขา ควักชูฮวันก็รู้สึกถึงของเหลวเหนียวข้นไหลชุ่มฝ่ามือ เมื่อก้มมองจึงเห็นว่าดวงตาข้างที่เหลือนั้นไม่อยู่ที่เดิมแล้วเพราะแรงยิงจากกระสุน ควักชูฮวันทำใจเชื่อไม่ลง เขาจ้องลุงตาเดียวผู้สิ้นใจตาไม่กะพริบ

“ไอ้สวะ บังอาจมาแตะต้องตัวฉัน”

ร้อยเอกคิมบิดแขนข้างที่ชายตาเดียวเพิ่งล้มผัสแล้วถ่มน้ำลายลงพื้น

“แกจะเอาไป จะตามมาหรือจะตายอยู่ที่นี้”

คราวนี้ปากกระบอกปืนหันใส่ควักชูฮวัน

เด็กหนุ่มกำหมัดซึ่งเปรอะเลือดและเศษสมองของลุงตาเดียวแน่น

กระสุนนัดเดียวปลิดชีพชายสูงวัยทันทีโดยไม่มีโอกาสได้พูดคำใดอีก ชายผู้ยื่นมือช่วยเหลือเขาถูกทหารของเรนโบว์ซิติตีฆ่า ซ้ำทหารนายนี้ยังทำท่ารังเกียจพวกเขาและหาว่าต่ำศักดิ์ยิ่งกว่านอนยิงกว่าแมลง แม้ใจอยากพุ่งเข้าตะบันหน้า แต่เพราะปืนยังคงเล็งมาทางนี้จึงไม่กล้า

ควักซูฮวันกัดริมฝีปากแน่นแล้วคลายกำปั้นที่สั่นสะท้านด้วยแรงโทสะ เขาวางร่างลู่ตาเดียวบนพื้น จากนั้นก็ถอดเสื้อก็้อออกคลุมใบหน้าให้

เขาทำแบบเดียวกับที่ลู่ตาเดียวทำให้ศพพ่อแม่และน้องชายเขาก่อนส่งทั้งสามสู่ฟากฟ้า

“...ผมจะไปครับ”

ร้อยเอกคิมพนเสียงหัวเราะดูแคลนเหมือนมั่นใจอยู่แล้วว่าเด็กหนุ่มต้องตอบแบบนี้

“งั้นก็อย่ามัวยืนเซ่อ ตามมา”

พวกแกวีเศษวิโสมาจากไหนถึงได้เหยียดหยามคนนอกสังกัด เห็นเป็นแมลงชั้นต่ำจนฆ่าแกงกันง่ายตาย หากวิเศษหนักก็ขอดูให้เห็นกับตาแล้วกันว่าจะแน่สักแค่ไหน

หากไม่วิเศษจริง พวกแกทุกคนก็สมควรตายตกตามกันให้หมด

ควักซูฮวันคิดขณะจ้องหลังศีรษะของร้อยเอกคิมเหม็ง ไม่กะพริบตาสักครั้งเดียว

จุดโฟกัสสายตาของซ็อกฮวาขณะนั่งฟังผนังห้องยังคงไม่ชัดเจน

เขาลืมตาเมื่อชั่วโมงก่อนและใช้เวลาหลังตื่นสำรวจประสาทสัมผัสแต่ละอย่าง จึงได้รู้ว่าอุณหภูมิร้อนระอุในตัวกลับเป็นปกติแล้ว

ซ็อกฮวายกมือในท่าแข็ง ๆ เหมือนหุ่นยนต์มาแกะผ้าพันแผลรอบข้อมือ คาดไว้แล้วว่าเงจรอยพันที่ถูกอดัมกัด

เมื่อลงจากเตียงแล้วหันมองรอบ ๆ ด้านข้างคือหน้าต่างกระจกบานเอียง ถัดไปมีหูกยาต่าง ๆ วางไว้ ประตูที่นี้ปิดล็อกแน่นหนา บนรถเข็นสเตนเลสมียารักษาวางอยู่ ที่นี่คือห้องแยกโรคเดี่ยวที่เขาไม่ค่อยคุ้นเคยเท่าไร

ซ็อกฮวาเดินไปทางรถเข็น แกะซองซุดตรวจเช็ออกต้มแล้วใช้เข็มจิ้ม
นิ้วโป้ง

ผลเลือดเป็นลบ

คราวนี้เขาใช้เข็มคืบเลือดส่วนที่ติดแห้งกรัง ถึงกับกัดปากเมื่อรู้สึก
เจ็บตอนดึงผิวเนื้อ เลือดไหลซิบตรงปากแผลแต่เขาไม่สนใจ ซ็อกฮวา
คืบสะเก็ดเลือดใส่จานเพาะเชื้อ จากนั้นปิดฝาเดินถือกลับมาที่เตียง

เขาคัมน้ำแล้วนั่งบนเตียง ก่อนจะลองฟังกศิระระหังก ๆ แล้วหยุด
เขาควบคุมร่างกายให้เคลื่อนไหวได้สบาย

ซ็อกฮวาจำได้แม่นยำว่าถูกอดัมกัด แต่ความทรงจำช่วงใช้ขึ้นต่อมา
ขาดๆ หายๆ ตอนไหนพอมีสติสัมผัสอะไรก็เห็นควักซูฮวันอยู่ด้วยเสมอ
ซ็อกฮวาหิวจัด พอเงยหน้าก็เห็นชายในเครื่องแบบยืนนอกกระจกหน้าต่าง
ไม่ใช่ใคร แต่เป็นคอนโทรลเลอร์แห่งเรโนโบว์ชิตี เจ้าของรูปลักษณ์ดั้งเดิม
สายตาผู้คน

อีกฝ่ายเปิดประตูเดินเข้ามาพร้อมซามอาหารในมือ

“ใจกินมนะ กินได้ไหม”

ควักซูฮวันวางซามบนโต๊ะข้างเตียง ซ็อกฮวาไล่สายตาตามอีกฝ่าย
พันตรียังคงระบายยิ้มตามวิสัยเสมือนไม่เคยมีเรื่องใดเกิดขึ้น แต่กลับไม่ลืม
ฉวยจานเพาะเชื้อที่ซ็อกฮวาวางทิ้งไว้ติดมือไป

ซ็อกฮวาคว้าข้อมือเขา

“...ครับ”

เสียงดอกเตอร์อู้อี้เพราะเพิ่งได้พูดเต็มเสียงหลังจากนอนซมเพราะ
พิษไข้

“ผลเลือด...เป็นบวกนี่ครับ”

ควักซูฮวันนิ้วหน้าเมื่อได้ยินคำนั้น แต่แล้วก็ลึ้มมุมปากงอไว้

“ฝันไร ถ้าเป็นบวกจริงจะคุยกับฉันได้ไง”

“ไม่ใช่ความฝันครับ”

“พอได้นอนหลับเต็มอ้อมก็เร็วแรงดีเชียวนะ ดอกเตอร์ซ็อก ไม่ใช่สิ
ตอนนี้ต้องเรียกว่าคุณซ็อกฮวาแล้ว กินใจีก่อนเถอะ”